

והאלומות [עומרים גדולים], בין ברשות הרבים, בין ברשות היחיד — נוטל ומכריז.

ועתה, רבה שביאר במשנתנו, שהטעם שברשות הרבים הרי אלו שלו — היינו משום שנדרס הסימן, היכי מתריץ לה לברייתא זו? במה שונות אלומות, שצריך להכריז עליהן אף אם נמצאו ברשות הרבים?

ורבא, שאמר שמדובר במשנתנו שאין בכריכות סימן, אלא הסימן הוא מקום המציאה, היכי מתריץ לה לברייתא, מה

ואילו רבה אמר: מקום — לא הוי סימן.

דאיתמר: אבידה שאין סימן בגופה, והסימן שאפשר לתת בה הוא רק המקום שבו נמצאה האבידה,

רבה אמר: לא הוי סימן⁽⁶²⁾.

ורבא אמר: הוי סימן⁽⁶³⁾ (64).

תא שמע ממה ששנינו בכרייתא: כריכות ברשות הרבים — הרי אלו שלו. ברשות היחיד — נוטל ומכריז.

דאתרמי לדיך האי מקום וכו', ומרש"י שם.

63. בחזו"א [אישות סימן כ"ה סק"י] כתב לבאר מחלוקתם, שנחלקו אם מקום חשיב בירור. רבה סובר שאינו בירור, שאף שאנו יודעים שאיבד חפץ במקום זה, אין זה נחשב כמקומו של הראשון שלא נלך אחר רובא דעלמא, כיון שאין החפץ קבוע במקום זה, ועומד לינטל מכאן על ידי כל מוצאו. ורבא סובר שמקום הוי סימן, כיון שאבידה אינה שכיחה, שבדרך כלל אדם משמר את חפציו, ולכן לא מסתבר שנודמן ששני בני אדם אבדו חפץ באותו מקום, ומסתבר שזוהי האבידה הידועה. עיי"ש.

64. להלכתא כתב הרי"ף: "ומקום נמי הוי סימן, דקא מקשינן לקמן ונהוי מקום סימן, ומפרקינן במדדין. מדקא מקשינן ומפרקינן הכי, שמעינן מיניה דמקום הוי סימן". ותמה עליו בעל המאור, למה הוצרך להביא ראיה משם, הרי פסק כרב זביד משמיה דרבא, שכך כתב: "הלכתא כריכות ברשות היחיד דרך הנחה חייב להכריז בדבר שאין בו סימן", וממילא שמעינן דמקום הוי סימן!

ותירץ הרמב"ם במלחמות, שאכן, אם הלכה כרב זביד, ממילא שמענו שמקום הוי סימן. אבל

לקמן, שבכריכות ברשות הרבים לא הוי מקום סימן, משום דמנשתפי. ולפירושו, מה אכפת לך בכך, הרי המאבד אומר איזה חפץ איבד, ולא באיזה מקום אבד! ותירץ הפנ"י, שכיון שמנשתפי, לא יוכל המוצא להכריז שמצא במקום פלוני, כדי שישים המאבד לב לכך, ויאמר שאיבד שם חפץ פלוני. ואדרבה, יתכן שלא עבר המאבד באותו מקום שנמצא החפץ מעולם, ובודאי לא ישים אל לבו.

ויש מהאחרונים שכתבו בדעת רש"י, שדווקא בכהאי גוונא הוי מקום סימן. אבל אם הכריז את שם האבידה, ואמר האובד את מקום המציאה — לא הוי סימן. אמנם מלשון רש"י לקמן [כ"ה א, ד"ה תני צבור פירות] משמע שאף בכהאי גוונא הוי סימן. עיי"ש. וכן כתב הפנ"י בדעתו, שאכן אף בכהאי גוונא הוי מקום סימן, ומה שפירש רש"י כך, היינו משום שכך משמע הלשון "מכריז מקום". עיי"ש שהאריך בענין.

אמנם בתוס' נחלקו על רש"י, וכתבו שהמוצא מכריז שמצא אבידה, ובעל האבידה יבוא ויאמר את מקום המציאה. עיי"ש.

62. עיין בפנ"י שכתב שבמימרא זו גם רש"י מפרש שמדובר שהמאבד אומר את המקום, כדמשמע מהגמרא להלן בדרך כ"ג ב: "כי היכי